

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie W. P. o wznowienie postępowania,  
po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 r.,  
zażalenia W. P. na zarządzenie Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu  
Apelacyjnego w [...] z dnia 19 września 2014r., o odmowie przyjęcia wniosku o  
wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu  
Okręgowego w O. z dnia 5 czerwca 2006 r., utrzymującym w mocy wyrok Sądu  
Rejonowego w K. z dnia 2 marca 2006 r.,  
na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.

**postanowił**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

### UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodnicząca Wydziału odmówiła przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez W. P., z powodu nieusunięcia braku formalnego, polegającego na niesporządzeniu i niepodpisaniu wniosku przez adwokata lub radcę prawnego.

W zażaleniu na to zarządzenie W. P. przedstawił swoje stanowisko, że w jego sprawie nie jest wymagane sporządzenie wniosku przez adwokata czy radcę prawnego, gdyż wskazywane przez niego okoliczności dotyczą przestępstw ściganych z urzędu.

Zażalenie było oczywiście bezzasadne.

To ustawodawca przesądził o tzw. przymusie adwokackim dla skutecznego złożenia wniosku o wznowienie postępowania, toczącego się również na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia – art. 113 § 1 k.p.w.

w zw. z art. 545 § 2 k.p.k. Żaden sąd, w tym i Sąd Najwyższy nie może nie stosować obowiązujących przepisów ustawowych. Wniosek o wznowienie postępowania, aby w ogóle mógł być merytorycznie rozpoznany, ów wymóg ustawy spełnić musi.

Twierdzenie skarżącego, że w jego sprawie jest inaczej, pozostać musi jego subiektywnym stanowiskiem, w żadnej mierze nie podważającym zasadności zaskarżonego zarządzenia, które – jako respektujące obowiązującą procedurę – należało utrzymać w mocy.